

Rejtő Jenő

**Vesztegzár
a Grand Hotelben**

Rejtő Jenő
Vesztegzár
a Grand Hotelben

Kiadó: Adamo Books Kft.

5540 Szarvas, Gyóni Géza utca 11.

<http://adamobooks.com>

Felelős kiadó: Pavuk Péter

Copyright © ADAMO BOOKS KFT.

Budapest, 2024

ISBN 978-963-453-829-5

Írta: Rejtő Jenő

Borítót készítette: Tordai Gábor

Korrektor és szerkesztő: Nemere Ilona

Tördelte: Markó Richárd

Készült a Gyomai Kner Nyomda Zrt.-ben,
a nyomda alapításának 142. esztendejében, 2024-ben.

A Magyar Könyvkiadók és

Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.

Felelős vezető: Csöndes Zoltán vezérigazgató

www.gyomaikner.hu

TARTALOM

I.	7
II.	12
III.	14
IV.	16
V.	19
VI.	25
VII.	28
VIII.	32
IX.	34
X.	36
XI.	38
XII.	47
XIII.	48
XIV.	52
XV.	55
XVI.	59
XVII.	63
XVIII.	69
XIX.	76
XX.	86
XXI.	92
XXII.	94
XXIII.	96
XXIV.	98
XXV.	103
XXVI.	108
XXVII.	111
XXVIII.	117
XXIX.	120

XXX.	123
XXXI.	125
XXXII.	127
XXXIII.	133
XXXIV.	136
XXXV.	141
XXXVI.	144
XXXVII.	146
XXXVIII.	147
XXXIX.	153
XL.	160
XLI.	165
XLII.	169
XLIII.	172
XLIV.	176
XLV.	179
XLVI.	181
XLVII.	184
XLVIII.	191

I.

Amikor Maud visszatért a szobába, egy úr lépett ki a szekrényből, pizsamában, fején egy ízléses, zöld selyem lámpaernyővel, és barátságosan mosolygott.

– Bocsánat – mondta, és udvariasan megemelte a lámpaernyőt. – Nevem Van der Gullen Félix.

A leány csak most lett úrrá elzsibbadt idegein. Az ajtóhoz hátrált. Az ismeretlen bizonyára őrült.

– Mit akar itt? Hogyan került a szekrényembe...?

– Kérem önt – mondta az őrült idegen –, ne kiáltson, mert ezzel vesztét okozná egy jólelkű, vidám embernek, aki amúgyis nyomban távozik.

– Hogy került a szekrénybe?

– A... szobából...

– Eh! Nem így értem!

– Az ablakon keresztül jöttem. Hajnalban. Menekültem... és a szálló elhagyott kertjében megpillantottam a nyitott ablakot. Felhúzódkodtam a párkányra, és benéztem... Láttam, hogy az ágy üres... Nosza, beugrottam, a szekrénybe rejtőztem, és izgalmamban mélyen elaludtam. Csak most ébredtem fel. Közben egy sportkabát akasztójánál fogva leszakadt, ezért elnézését kérem...

Mivel a nő nem felelt, az idegen letette a fejére hullott lámpaernyőt, meghajolt és elindult az ajtó felé.

– Megálljon! – kiáltotta Maud.

– Parancsoljon! – felelte a rejtélyes ifjú, összecsapva papucs sarkát.

– Csak nem akar... egy szál pizsamában kilépni tőlem, a folyosóra?!!

Az idegen szolgálatkészen elindult az ablak felé.

Maud szinte felsikoltott:

– Megálljon!

– Kérem... – kissé ijedten visszalépett, és úgy állt meg, mint aki minden parancsnak már előre is aláveti magát. Maud kétségbeesetten nézett le a kertbe.

Érkező vendégekkel volt tele!

– Ha ide kilép pizsamában egy férfi az ablakomból, akkor én soha többé nem kerülhetek az emberek szeme elé...

– Csakugyan kínos látszat... De talán utólag... félrehívhatná a vendégeket, és külön-külön megmagyarázná, hogy ki az, aki pizsamában kilépett innen...

– Hiszen én sem tudom!

– Az is igaz – hagyta rá nagy búsan Van der Gullen Félix. – Akkor tehát maradok... – mondta, és leült egy karosszékbe. – Nincs egy cigarettája véletlenül?

– Hogy képzeli?... Itt akar maradni?!... Így?! A szobámban?!

Az idegen most már elkeseredetten csapott a combjára:

– Hát ne haragudjon, kérem, de ha egyszer nem mehetek ki sem az ajtón, sem az ablakon, akkor itt kell maradnom! Azt még az én helyzetemben sem követelheti meg egy fiatalembertől, hogy légneművé változzék, vagy felszívódjon, mint egy vakbéltünet!...

Már bocsánatot kérek!

Kissé hangosabb lett, mivel felismerte helyzetének néhány pillanatnyi előnyét.

A nő riadtan nézett jobbra-balra.

– Na de hát... valamit mégiscsak tenni kell!...

– Kérem, kisasszony, minden részvétem az öné. Az emberek csakugyan hajlamosak arra, hogy egy pizsamás ember váratlan megjelenését félreértsék.

– Szégyellje magát!

– Ezért azok az emberek szégyenkezzenek, akik rosszhiszeműek...
Igazán nem ad egy cigarettát?

A nő odadobott egy dobozt az ágy melletti kis asztalkáról. A férfi derűs arccal rágyújtott egy cigarettára, és a többit zsebre tette.

– Csacsi kis história – mondta azután, és kényelmesen hátradőlt a széken.

– Nem tudom még, hogy kicsoda, gonosztevő-e vagy örült – mondta a nő dühösen –, de pusztán ezért a szörnyű helyzetért amibe belesodort, megérdemelné, hogy keresztüllőjem.

– Ez kihúzná a csávából. De kissé radikális megoldás. Kérem, ha ezzel menthetem a jó hírét és a hibámat, szívesen elveszem feleségül – ajánlotta udvariasan. – Még mindig jobb, mint hogyha agyonlő. Bár egyesek szerint ez nem bizonyos.

– Kérem... – mondta a nő. – Én ma este elutazom, addig maradjon itt, és lehetőleg éjszaka távozzon majd. Megértett?... Arra is figyelmeztetem, hogy ha elhatározom magamat, akkor nem törődöm a jó híremmel, és átadom a szálló detektívjének.

– Igen, magától kitelik – felelte a férfi, mintha már régen ismerné Maudot. – Hát majd igyekszem elnyerni a jóindulatát...

– Nem lesz alkalma rá, mert nyomban bezárom a fürdőszobába, és csak akkor bocsátom ki, ha elutazom...

Az ismeretlen arca siralmas kifejezésre ráncolódott.

– Képes volna egy kiszolgáltatott férfi helyzetével ennyire visszaélni? – kérdezte siralmasan az idegen.

– Ezt fogom tenni. Választhat a szekrény és a fürdőszoba között.

– Bezár?... Kérem, fontolja meg. Foglyul ejteni és rabságban tartani egy védtelen embert...

– Ha ilyen léhán fogja fel a helyzetet, még rosszabbul is járhat.

– Képes lenne verni? – kérdezte látszólag rémulten, és Maud bármilyen dühös is volt, elnevette magát.

– Legszívesebben rendőrnek adnám át, ezért bűnhődnie kellene! Szigorúan! – folytatta azután még dühösebben. – De úgy látszik,

nem bánja egyáltalán, hogy egy úrinőt, a legelőkelőbb szállóban, ilyen helyzetbe hozott!

– Honnan tudja, hogy az én helyzetem nem ezerszer rosszabb? Honnan tudja, mennyire szenvedek ebben a pillanatban?

Maud önkéntelenül is kissé ijedten lépett a férfi felé.

– Valami... baja van?

– Van... Lehet, hogy perceken belül éhen halok... – síri hangon tette hozzá: – Dél van, és én még nem ebédeltem...

– Nahát, tudja... Azt sem csodálnám, ha körözött rabló lenne! Ennyi cinizmus...

– Nézze, kedves zsarnokom, mielőtt megkezdem a büntetésem kitöltését a fürdőszobában, tudja meg, hogy az ön magatartása is sok kívánnivalót hagy.

– Tessék?! Hogy érti ezt?!

– Ön szemrehányást tesz, amiért ártatlanul meghurcoltam a világ előtt. Viszont – és a hangja komor, sőt vádló lett: – hol volt ön ma éjszaka?!

– Mi?...

– Jól hallotta a kérdést! Miért másztam én be éppen ebbe a szobába? Mert üres volt. És miért volt üres? Mert ön nem tartózkodott benne. Ha itt alszik az ágyban, akkor én diszkréten távozom a párkányról, és most nem fenyeget keserves rabság, egy fürdőszobában, ahol kénytelen leszek megenni egy pipereszappant, hogy elkerüljem az éhhalált... Igen, kisasszony! – és felemelte a hangját, mint egy zord közvádoló a bűnper főtárgyalásán: – Hol volt ön ma hajnalban négy és öt óra között?

A nő döbbenet, csodálattal állt, a pizsamás ismeretlen káprázatos szemtelenségétől lenyűgözve... Aztán így szólt:

– Mégsem zárom a fürdőszobába.

– Maradunk a szekrénynél?

– Nem! Átadom a szálló detektívjének.

– Ám legyen – felelte búsan, és mélyet sóhajtva elindult az ajtó felé, mint aki vérpadra lép.

– Várjon! – kiáltotta Maud, és dühösen toppantott... Istenem, micsoda helyzet! – Maradjon...!

– Nem, nem... Ön megsértett.

Maud a karjába kapaszkodott:

– Csak tréfáltam... Szó sem lehet arról, hogy így kilépjen a szobámból...

Az idegen sóhajtott, és hősi komorsággal megrázta a fejét:

– Nem... Mégis megyek a detektívhez. Önként! Az ilyen ember bűnhődjön... Igaza volt. – és tragikusan a mellére csapott kétszer.

– Én bűnhődni akarok!... *Mea culpa!* – kiáltott. – *Mea culpa...* én bűnhődni akarok.

Maud megragadta a karját:

– Az istenért, ne kiabáljon!

– De én nem hagyom magam a fürdőszobába zárni...

– Nem zárom be... – suttogta megtörtén a nő.

– Az más... Akkor esetleg maradok – és visszaült. – Nem vagyok rossz ember, ha arról van szó, hogy egy hölgy a segítségemet kéri...

Ebben a pillanatban kopogtak az ajtón.

II.

Feszült csend...

A nő bizonytalan hangon megszólalt:

– Ki az?...

– Sergius herceg...

Maud a férfihez fordult, hogy a fürdőszobába küldje...

A szemtelen idegen nem volt sehol. A kopogtatás valamivel türelmetlenebbül ismétlődött.

– Azonnal... – felelte tettetett frissességgel a leány –, most fejeztem be az öltözködést. – azután vidám hangon kiáltott: – Lehet!

Mialatt nyílt az ajtó, megigazította a ruháját, hogy a belépő előtt eljuttassa az öltözködés utolsó pillanatát.

Belépett a herceg. Már közel járt a hatvanhoz. Finom arcú, ősz ember volt. Sovány, sápadt, feltűnően tiszta, okos szemekkel.

– Miért nem volt lent ebédelni, Maud?

– Öltözködés közben leszakadt egy csat a ruhámról. De most már mehetünk... – tette hozzá gyorsan.

„Aha!”, mondta magában a szemtelen idegen az ágy alatt. „Szeretné elvinni az illetőt. Úgy látszik, nem szívesen venné, ha meghallanám, amit beszélnek. Voltaképpen be kéne fogni a fülemet. De nem teszem. Disznóság...” Ezt mondta magában a szemtelen idegen, és szeretett volna cigarettára gyújtani.

– Néhány szót csak... – tartóztatta a herceg a lányt. – Ebédnél nem leszünk egyedül: beszélt az illetővel?

– Ezt majd később... – ellenkezett idegesen Maud.

– Nem. Tudnom kell mindent, ha elfogadom az áldozatot. Maga börtönbe kerül, és akkor én...

– Hallgasson, kérem!...

– De hát itt magunk vagyunk...

– Igen... igen, de ha valaki hallgatódzik...

„Ejnye, ejnye. Szóval ez a nagyon szép és nagyon úri hölgy adott esetben börtönbe is kerülhet? Lám... lám...” – gondolta a szemtelen idegen.

Az öreg halkabban folytatta:

– Mit beszélt vele?

– Jöjjön, kérem, ebédelni... egy szót se beszéljünk...

– Úgy látszik, az idegei cserbenhagyták, kedves... Azt hittem, hogy maga erős...

– Nem... az idegeimmel nincs baj, de ma... rossz napom van és... most menjünk – mondta szinte sírva a leány.

– Még csak annyit, hogy este nyolckor egy hárommotoros gép Szingapúrba repíti, és a rendőrség...

– Menjünk... azonnal...

– No de...

– Ne kérdezzen! Jöjjön, kérem! Nyomban!

„Szépen vagyunk – gondolta a szemtelen idegen. – És ez akart engem a fürdőszobába zárni...”

– Jól van, Maud, menjünk...

A karját nyújtotta, és a leány megkönnyebbült sóhajjal indult el.

Kopogtak.

– Ki az?

– A rendőrség – felelte egy kemény hang.

III.

Csend...

Az ősz ember lassan a hátsó zsebe felé nyúlt. Maud két kézzel megragadta a karját, mielőtt a revolver előkerült. Azután, mintha kicserélték volna az iménti ideges, nyugtalan nőt, higgadtan, szinte közömbösen kiáltotta:

– Nem értem, kérem! Engem keres a rendőrség?... Miféle ostobaság ez?

– A rendőrség a szálló valamennyi lakóját kéreti, hogy fáradjanak le a hallba.

– Miért?

– A Grand Hotel vesztegzár alá kerül – felelte a hang. Lépések távolodtak, és már a szomszédságból hallatszott a kopogtatás.

– Elvesztünk – mondta pillanatnyi csend után a herceg.

– Ostobaság. És ne kapkodjon állandóan a hátsó zsebéhez.

– Ez a mozdulat megnyugtat. Amíg a pisztoly nálam van, addig...

– Nem akarok ilyen szavakat hallani magától! – kiáltotta erélyesen Maud.

„Ezt is rögtön a fürdőszobába zárja” – gondolta az ágy alatt a léha ismeretlen.

– Most elsősorban lemegyünk a hallba, és megtudjuk, mi van itt a szállóban...

– De ha ma este nem menekül, akkor vége mindennek!

– Hallgasson, kérem. Láthatatlanban nem ítélni meg a helyzetet.

A fiatalember hallotta az ajtót csukódni. Megkönnyebbülten sóhajtott. Még néhány másodpercig várt, azután elhatározta, hogy kimászik...

Zörrenés...

Gyorsan visszabújt. Ez mi? Lassan nyílt az ajtó, és lépés csikordult. Talán takarítanak? Nem valószínű. Ez az illető nagyon óvatosan jön be. Ez settenkedik, kérem!

Jó lenne kinézni. De csak lábat lát. Fehér teniszcipőt; kissé piszkos, és pontosan az orrán különös alakú barna folt van. Bizonyára kávé.

A teniszcipő távozik. Az ajtó becsukódik.

Most!

Gyorsan kibújt. Ha a vendégek a hallban vannak, akkor üres a kert. Szétnézett... Az asztalon egy levél. Nicsak! Ezzel settenkedett be a fehér teniszcipő, a furcsa alakú kávéfolttal... Gépirásos cím:

*„Maud Borckman kisasszonynak
I. em. 73-as szoba...”*

Nem fontos, gyerünk tovább! Az ablakhoz osont. Azután hátrahőkölt...

Mi van itt, kérem? Hadszintér lett a szálló? A kertben egy utász-osztag dolgozott. Drótsövénnyt állítottak fel. Rövid ideje dolgozhattak, de már állt a tüskés akadály, félkaréjban a kerten túl, és szuro-nyos örök állnak az akadály külső részén. Gúlába rakott puskák, gőzölgő kondér, táborozó legénység. A szálló környékét megszállta a katonaság.

A szemtelen idegen tanácstalanul állt az ablaknál... azután lehaj-
tott fejjel, szomorúan távozott a fürdőszobába, önkéntes rabságba.

IV.

A Bali-csoportoz tartozó Kis-Lagonda-sziget három évvel előbb még ősi ismeretlenségben virult, Jáva délkeleti csücske közelében. Voltaképpen Kund Wolfgang, a híres festőművész idézte elő a szerény kis sziget konjunktúráját azzal, hogy egyik képét a másik után festette Surabajában, és újabban egyre kevesebbet adott el műveiből. Amíg felesége élt, minden másképp volt. A feleség, egy cukoriparos leánya, szép volt, finom és kedves, de rendkívül kancsal. A festő azonban nem a külsőt, nem a bolondos ifjúság múló céljait kereste az élettársban. Művész volt! Más az, amiért egy ilyen ember lelkesül. Elvette a nőt, mert amiről ihletett műalkotásai után álmodozott, azt megtalálta ebben a házasságban: a gazdag apóst.

A kancsal, de finom lelkű hölgy atyja ugyanis Beitenzorg pénzelőkelőségei közé tartozott.

Az atya igen rossz szemmel nézte a művészt eleinte. De végre is beleegyezett a frigybe, miután leánya még rosszabb szemmel nézte a művészt. Annyira rossz szemmel, hogy jobb vőlegényre nem számíthatott.

A gazdag festőt ezután felfedezték a hírlapírók, és híressé kürtölték.

A hitves azonban egy napon örök álmra hunyta kétféle szemét. A hozománynak már ekkor nyoma sem volt, és az atya minden közösséget megtagadott a vővel. Wolfgang olyan nyomorba jutott, hogy egy napon hitelezői elől átúszott a közeli Kis-Lagonda-szigetre, és remete lett.

Rövid, bölcs elmélkedés után azonban meglepően világias gondolatok támadtak. Nem éppen remetéhez méltóak. Ilyen gondolat volt

például, hogy ezen a helyen milyen világhírű fürdőtelepet lehetne létesíteni. A közeli Balit is mennyire felkapták az utóbbi időben.

Beszélni kell a királlyal.

A sziget belsejében ugyanis egy vad bennszülött törzs lakott. A vadak ijedten félrehúzódtak házaikba a félmeztelen, szemüveges európai elől. Itt kereste fel Nalaya királyt, aki a sátra előtt egy teljes komforttal berendezett pocsolójában ült. Civilizált bennszülött volt, mert valamikor egy angol teherhajón mint fűtő dolgozott, ezért tisztelte is a kis csoport vad maláj, akiket egy napon azzal a meglepő hírrel keresett fel, hogy ő a királyuk.

Csak egy bennszülött kérdezte, hogy mire alapítja ezt a feltevést, de annyira megverte az illetőt, hogy a többi készséggel elfogadta a *fait accompli*-t.

Amikor Nalaya király meglátta a szőke, rákvörös festőt közeledni, leereszkedő nyájassággal bőfögött feléje. Wolfgang már tudta, hogy mit kell tennie, ha eredményesen óhajt tárgyalni.

– Ajándékot hoztam neked, malájok fejedelme.

– Nem baj, csak szép legyen – felelte Nalaya király.

Wolfgang átnyújtott a bennszülöttnak egy ultramarinkéket, mert ez kedvenc színe volt, és többet is tartott belőle a készletében. A maláj megnézte.

– Az ajándék szép, de már ettem ilyent. Mit kívánsz, csúf, öreg idegen?

– Idehallgass, király. A szomszéd Bali-szigetről regényeket írtak, és azóta a bennszülöttek gazdagok. Miért ne utánozhatnád ezt a példát?

– Nem tudok regényeket írni, és a népemnél sem vettem észre ilyesmit.

– A regényt más írná, és te meggazdagodnál... Tudod te, mi az a reklám?

– Még nem ettem.

– Nem enivaló. Elmagyarázom neked, hogy mi a reklám. Az emberek szeretnek örülni. Én festő vagyok.

– Értem. Ez a reklám.

– Nem. A reklám az, ha bebeszéljük előre az embereknek, hogy valaminek örülni fognak. Én festek a szigetről, az újságok írnak, és a vállalkozók bedőlnek. Ezt úgy mondják, hogy fürdőhely. A turisták vad fehér törzse, amely a Baedeker nevű istent imád, ellátogat ide. Ezt hívják konjunktúrának. Kis-Lagonda fürdőhely lesz.

Öfelsége gondolkodásba mélyedt.

– A tipp nem rossz – mondta azután, fűtői múltjából hazajáró kifejezéseinek egyikével.

És hozzáfogtak. Wolfgang visszaúszott Jávára, és akcióba lépett.

Néhány tájékozatlan újságíró, nem tudva, hogy a gazdag vő félmeztelen remete lett, elfogadta az új megbízást: hatalmas cikkeket írtak Wolfgang Kis-Lagondán festett képeiről, az egzotikus sziget vad harcosairól, szelíd leányairól és egyéb különösségeiről.

Azután egy uzsorás megépítette az első tejsarnokot, és a többi ment magától. Kis-Lagondát felkapták az Indiába látogató miliomosok. Megépült a Grand Hotel, később a Miami Grill, majd a hatalmas strand. A kis dél-tengeri sziget híre milliós filmek és filléres regények szárnyán terjedt, és sorra épültek a szebbnél szebb villák...

A Grand Hotel a Szigettenger legelőkelőbb és legdrágább szállója volt, egy márvány és selyem álom. Kitűnő személyzet, csodálatosan bútorozott szobák, bár, étterem és jachtkikötő...

Így történt, hogy az egyik lakó bubópestisben megbetegedett. A Grand Hotel vendégeit mégsem lehet karanténba szállítani, tehát elrendelték a vesztgázart.

Három hétig egy lélek sem hagyhatja el a Grand Hotelt.